

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. Z.,**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00 Praha
8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2017 č. j. MSK 43225/2017, ve věci
správního deliktu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 11.12.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 17.2.2017 č. j. SMO/065178/17/DSČ/Fal a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 23.10.2015 v 07:52 hodin v Moravské Ostravě, do křižovatky řízené tříbarevnou světelnou signalizací, Sokolská třída – Českobratrská, po ulici Českobratrská, ve směru jízdy od Bazalů vpravo na ulici Sokolská třída, řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo tovární značky Audi, RZ X, přičemž nerespektoval signál S2a – červeného světla se směrovou šipkou „Stůj“, před křižovatkou nezastavil, ačkoliv byl povinen zastavit vozidlo před křižovatkou, do křižovatky vjel. Jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) v návaznosti na ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a totožnost řidiče není známá nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku.
3. Žalobce namítal, že odpovědnost za údajný správní delikt zanikla ke dni 17.2.2017 podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., ve spojení s § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tedy rok od zahájení řízení, k čemuž došlo dne 17.2.2016 doručením příkazu, proti kterému byl následně řádně a včas podán odpor. Správní orgán I. stupně sice vydal rozhodnutí již dne 21.4.2016, čímž se přerušila jednoletá promlčecí doba, toto rozhodnutí však bylo následně zrušeno žalovaným v odvolacím řízení, a tedy k němu nelze přihlížet, neboť toto rozhodnutí bylo shledáno nezákonným a právně neexistuje.
4. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je z větší části nepřezkoumatelné, neboť správní orgán převážně pouze konstatoval právní a skutkové závěry, aniž uvedl, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly, a z jakých ustanovení či podkladů přitom vycházel. Jedná se předně o otázku, zda byl přístroj použitý ke zjištění údajného přestupku tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, správní orgán nijak ani neodůvodnil závěr, že porušení pravidel provozu nemělo za následek dopravní nehodu (§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona), nebyl proveden žádný důkaz, z něhož by vyplývalo, že k žádné dopravní nehodě nedošlo, a jedná se tedy rovněž o závěr neprokázaný. Žalobce rovněž namítal, že použitý přístroj nemá žádné ověření, není mu proto zřejmé, proč správní orgán bez dalšího důvěřuje listině, která je údajně výstupem z přístroje. Správní orgány nezjišťovaly, jaké údaje v záznamu zjišťuje přístroj a zda jsou tyto údaje nezměnitelné,

zůstává tak pochybnost o tom, zda je záznam o měření věrohodným důkazem, či nikoliv. Správní orgány se nezabývaly (a ani neprokázaly) otázkou, že by předmětný záznam byl výstupem z přístroje způsobilého přesně měřit čas průjezdu křižovatkou v případech, kdy to není ze zákona dovoleno, nebylo prokázáno ani to, že by v daném okamžiku, kdy vjel řidič do křižovatky, skutečně svítil signál č. S2a. Správní orgány se nezabývaly ani tím, zda řidič žalobcova vozidla mohl bezpečně zastavit. Rovněž správní orgán pouze uzavřel, že údajné porušení pravidel provozu vykazovalo znaky přestupku podle silničního zákona, aniž se podrobně zabývaly jeho znaky.

5. Žalobce také namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování, namítal také, že skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku nemá oporu v zákoně a jedná se tak o překročení pravomoci. Správní orgán se měl zabývat také tím, komu patří použitý přístroj, a na základě jakých smluvních podmínek je přístroj obecní policii zapůjčován, anebo za jakých podmínek byl prodán, aby mohl dále zhodnotit, zda se jedná o přípustnou nebo již nepřípustnou participaci soukromoprávního subjektu na výkonu veřejné moci.
6. Žalobce také namítal vady výroku. Výrok je dle jeho názoru v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Zejména se jedná o ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty. Další vada výroku spočívá v tom, že z něho nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ani to zda bylo porušení pravidel zjištěno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Výrok je vadný také proto, že z něj nelze dovodit, že by se řidič žalobcova vozidla skutečně dopustil jednání, které je v rozporu s § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť z výroku jednoznačně nevyplývá, že by řidič žalobcova vozidla nezastavil před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, přičemž tato značka se může nacházet i v křižovatce, jak ji definuje silniční zákon. Správní orgán překročil svou pravomoc, neboť mu výrokem určit, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na jeho účet, ačkoliv jinak by žalobce měl podle § 163 odst. 3 daňového řádu možnost tyto povinnosti splnit i jinými způsoby a volba podle zákona náleží právě a pouze jemu. Žalobce dále uvedl, že dochází k nepřípustné diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí. Další výhrady se týkaly otázky zavinění a stanovení účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., která je dle názoru žalobce v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb.
7. V závěru pak žalobce polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že zánik odpovědnosti za správní delikt se posuzuje podle § 125e odst. 3, odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu (23.10.2015). Platí tedy subjektivní lhůta dvou let pro zahájení řízení, objektivní lhůta 4 let pro právní moc rozhodnutí. Obě tyto lhůty byly v projednávaném případě zachovány. I kdyby se pro posouzení zániku odpovědnosti za daný správní delikt měl použít zákon č. 250/2016 Sb., jak mylně žalobce dovozuje, nedošlo by k promlčení přestupku, neboť

lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek by byla přerušena také vydáním rozhodnutím o vině ze dne 21.4.2016.

9. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v žalobě predestírá řadu spekulací, které ničím nedokládá, poukazuje na to, že nebyly dokazovány skutečnosti, o nichž však ve správním řízení nevystala žádná pochybnost, namítá, že správní orgán se nezabýval eventuelně možnými okolnostmi, avšak sám neuvádí žádnou konkrétní verzi skutkového děje a nepředstírá žádná konkrétní tvrzení. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v průběhu správního řízení zcela pasivní, k provedení dokazování se nedostavil a ani se nevyjádřil písemně, rozsah dokazování v řízení o správním deliktu odpovídal tomu, že vznesl pouze dvě stručné námitky procesního charakteru, skutkově a právně nic nezpochybnil. Správní orgán přitom na základě shromážděných důkazů zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce ohledně dokumentačního zařízení UnicamREDLIGHT, který je automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu zákona o silničním provozu, což plyne ze skutečnosti, že jde o stacionární zařízení trvale umístěné v dané křižovatce, což je zjevné i ze samotné fotodokumentace, jakož i ze skutečnosti, že obrazový záznam nepořídila ručně žádná hlídka městské policie. Z osvědčení založeného ve spisu nijak nevyplývá, že by daná osoba zařízení ovládala, naopak z něj plyne, že byla proškolená pouze k prohlížení přestupků a zpracování přestupkových dokumentů, nikoli tedy k samotnému pořizování obrazové dokumentace, ale pouze k činnostem, při nichž do pořízené obrazové dokumentace nijak nezasahuje. Skutečnost, že v době průjezdu daného vozidla křižovatkou svítí červený signál, je zřejmá ze samotného obrazového záznamu. Žalobce ani netvrdil, že v okamžiku rozsvícení signálu se žlutým světlem bylo vozidlo tak blízko, že by je řidič nemohl bezpečně zastavit. V projednávané věci však řidič vozidla nezastavil ani na signál s červeným světlem, to v době, kdy červené světlo svítilo již cca 2 sekundy. Použití toho kterého znění právního předpisu, vyplývá z kontextu a povahy věci a z obecných zásad trestního práva v širokém smyslu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb. Žalovaný pak rozhodoval v souladu se zásadou zákazu retroaktivity vyjádřenou v § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější, žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou zabývat. Žalobce netvrdil a netvrdí žádné relevantní okolnosti, které by zavadávaly sebemenší důvod k mimořádnému snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., a žalovaný takové okolnosti neshledal.
10. Žalovaný dále uvedl, že z oznámení přestupku je zřejmé, že dané řízení provozuje Městská policie Ostrava. Žalobce v řízení nenamítal, že by vlastníkem byla soukromá osoba a že by se podílela na zjišťování přestupků. Proto se správní orgány touto otázkou nezabývaly, neboť neměly pochybnosti o tom, že vlastníkem zařízení je Statutární město Ostrava. Výrok prvostupňového rozhodnutí je zcela v souladu s nárokem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-46. Absence dopravní nehody není znakem skutkové podstaty tohoto správního deliktu, nýbrž jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele. Žalovaný popřel, že by správní orgán závazně určil žalobci, že musí pokutu a náklady řízení platit bezhotovostní platbou. Správní delikt žalobce je založen na objektivní odpovědnosti, tzn. bez ohledu na zavinění, zavinění proto správní orgány nezkoumaly.

11. Krajský soud rozsudkem ze dne 10.4.2018 č. j. 19 A 35/2017-46 žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení se závěrem, že skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spisu. Krajský soud správnímu orgánu vytkl, že dostatečně nedoložil skutečnost, o níž tvrdil, že je mu známa z úřední činnosti, tj. že žalobcem označená osoba, jež měla v rozhodnou dobu řídit jím provozované vozidlo, nepřebírá na uvedené adrese zásilky a tyto se vracejí zpět bez uložení odesílateli, jestliže je adresát na této adrese neznámý a nemá schránku. Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 As 175/2018-17 vyhověl a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10.4.2018 č. j. 19 A 35/2017-46 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgán musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou úřední skutečnosti známy. Pokud správní orgán čerpá určitá fakta ze správních rozhodnutí nebo správních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě musí označit správní rozhodnutí či správní spis, ze kterého jsou tato fakta čerpána. Účastníku správního řízení musí být totiž umožněno seznat nejen to, že správní orgán v jeho věci použil určité poznatky získané z úřední činnosti, ale i odkud přesně se o těchto poznatcích dozvěděl. Z hlediska možnosti kvalifikované obrany účastníka řízení proti těmto poznatkům nicméně postačuje, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož (z nichž) informace relevantní pro projednávanou věc získal. Dle závěru Nejvyššího správního soudu této povinnosti správní orgán I. stupně ve věci žalobce dostal. Svou znalost nedostupnosti řidiče doložil výčtem spisových značek správních řízení, ve kterých vystupoval stejný obecný zmocněnec jako ve věci žalobce a ve kterých se nepodařilo doručit zásilky stejné osobě, kterou tento zmocněnec označil jako řidiče ve věci žalobce. Žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby označené skutečnosti známé z úřední činnosti zpochybnil, avšak v odvolání ani v žalobě tyto poznatky nijak nerozporoval. Nejvyšší správní soud poznamenal, že z hlediska následného soudního přezkumu by bylo bezesporu vhodnější, aby správní orgán do projednávaného správního spisu založil i kopie příslušných zásilek, z nichž dovodil nedostupnosti řidiče. Avšak za situace, kdy správní orgán řádně označil dotčená správní řízení, v nichž navíc vystupovala jako obecný zmocněnec stejná právnická osoba jako v případě žalobce, nemůže absence příslušných listin ve správním spisu s ohledem na výše uvedené judikатурní závěry způsobit vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Těmito právními závěry byl krajský soud v dalším řízení vázán.
12. Krajský soud v dalším řízení opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Žalobce následně podáním ze dne 15.10.2018 nově namítal nezákonnost pořízení důkazu o údajném přestupku. Odkazoval přitom na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 15/2018-38 a uvedl, že i v posuzované věci byl důkaz o údajném přestupku, který měl spočívat v porušení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona, a tedy měl vykazovat znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona, pořízen kamerovým systémem provozovaným v rozporu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, protože v době spáchání údajného přestupku

- (23.10.2015), nebyla obecní policie (která ovšem pořídila důkaz o údajném přestupku prostřednictvím jí provozovaného kamerového systému) zákonem zmocněna k projednávání porušení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona. Žalobce rovněž citoval stěžejní závěry z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že pořízený důkaz o údajném přestupku byl získán nezákonně, a byl tedy procesně nepoužitelný, což však nebylo správními orgány respektováno. Jejich rozhodnutí tedy byla vydána v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu).
14. Krajský soud zastává názor, že k této námitce být uplatněné po lhůtě pro podání žaloby, byl oprávněn přihlédnout. Žalobce totiž namítá podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž k takové vadě je soud oprávněn přihlížet bez ohledu na žalobní námitky.
15. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Magistrátu města Ostravy bylo dne 26.10.2015 doručeno oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku, z něhož se podává, že prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, bylo zjištěno, že dne 23.10.2015 v 07:52 hodin v Moravské Ostravě, do křižovatky tříbarevnou světelnou signalizací, Sokolská třída – Českobratrská, po ulici Českobratrská, ve směru jízdy od Bazalů vpravo na ulici Sokolská třída, řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo tovární značky Audi, RZ X, přičemž nerespektoval signál S2a – červeného světla se směrovou šipkou „Stůj“, před křižovatkou nezastavil, ačkoliv byl povinen zastavit vozidlo před křižovatkou, do křižovatky vjel. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. b) a c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Přílohou je fotodokumentace zařízení UnicamREDLIGHT a obrazová dokumentace je založena pod ID: x. Magistrát města Ostravy ze záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že provozovatelem označeného motorového vozidla je žalobce, kterého následně správní orgán 29.10.2015 dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval k úhradě určené částky ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. Výzva byla žalobci doručena 3.11.2015. Zmocněnec žalobce následně sdělil správnímu orgánu, že provozované vozidlo v předmětný čas řídil zaměstnanec společnosti pan L. H. N., který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Praha 2, Americká 362/11. Zmocněnec žalobce doplnil dalším podáním totožnost řidiče uvedením data narození X, trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V. a zopakoval doručovací adresu Praha 2, Americká 362/11. Správní orgán I. stupně učinil dotaz na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky ohledně takto označené osoby a obdržel sdělení, že tento cizinec není evidován k žádnému druhu pobytu na území České republiky a nejsou k němu žádné další informace. Úřad práce ČR, pobočka pro hl. město Prahu sdělil správnímu orgánu, že žalobcem označený cizinec neměl vydané povolení k zaměstnání v České republice. Správní orgán učinil dotaz také na Českou správu sociálního zabezpečení, od níž obdržel odpověď, že pod uvedenými údaji neneviduje žádnou osobu. Ze spisu plyne, že správní orgán žalobcem označenou osobu pana L. H. N. ke sdělení totožnosti řidiče nevyzýval. Správní orgán I. stupně následně za situace, kdy nezjistil do 60 dnů, ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, uvedený přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložil, o čemž učinil dne 12.2.2016 do spisu záznam.

16. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že dne 12.2.2016 vydal správní orgán příkaz, proti němuž žalobce bez bližšího odůvodnění podal prostřednictvím zmocněnce odpor. Ze správního spisu dále vyplývá, že před vydáním rozhodnutí ze dne 17.2.2017 č. j. SMO/065178/17/DSČ/Fal vyzval správní orgán I. stupně žalobce, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a usnesením mu určil lhůtu 5 pracovních dnů a vyrozuměl jej o provádění důkazů mimo ústní jednání. Vyrozumění bylo doručeno zmocněnci žalobce 9.2.2017. Žalobce na výzvu nereagoval. Obsahem spisu je rovněž protokol ze dne 16.2.2017 dle § 36 odst. 3 a § 51 odst. 2 správního řádu o provedení dokazování mimo ústní jednání. Následně správní orgán I. stupně dne 17.2.2017 vydal rozhodnutí pod č. j. SMO/065178/17/DSČ/Fal, jímž žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložil pokutu dle § 125f odst. 3 téhož zákona ve výši 2.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, RZ X v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 23.10.2015 v 07:52 hodin v Moravské Ostravě, do křižovatky řízené tříbarevnou světelnou signalizací, Sokolská třída – Českobratrská, po ulici Českobratrská, ve směru jízdy od Bazalů vpravo na ulici Sokolská třída, řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo tovární značky Audi, RZ X, přičemž nerespektoval signál S2a – červeného světla se směrovou šipkou „Stůj“, před křižovatkou nezastavil, ačkoliv byl povinen zastavit vozidlo před křižovatkou, do křižovatky vjel. Jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) v návaznosti na ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a totožnost řidiče není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. Správní spis obsahuje rovněž osvědčení č. UR 12001 o proškolení z ovládání dokumentačního zařízení Unicom REDLIGHT strážníků Městské policie Ostrava.
17. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu nebylo doplněno. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10.10.2017 č. j. MSK 43225/2017. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
18. Ze správních spisů plyne, že žalobce žádné námitky v průběhu správního řízení nevznnesl před správním orgánem I. stupně a žádná zjištění správního orgánu nevyvracel ani v odvolání, které podal blanketní formou a přes výzvu správního orgánu je nedoplňl.
19. Na návrh žalovaného krajský soud doplnil dokazování kopiemi doručenek ze spisů Magistrátu města Ostravy ve věcech sp. zn. S-SMO/367348/15/DSČ, S-SMO/443030/15/DSČ, S-SMO/416658/15/DSČ, S-SMO/397802/15/DSČ, z nichž bylo zjištěno, že v uvedených věcech se zásilky adresované panu L. H. N., narozen x, na adresu Praha 2, Vinohrady, Americká 362/11 vrátily nedoručené zpět se sdělením pošty, že na označené adrese je uvedený adresát neznámý a nemá tam schránku.

20. Na návrh žalobce k jeho tvrzení, že předmětné zařízení UnicamREDLIGHT není zařízením, které by monitorovalo výhradně průjezd vozidel na červenou, a že tato funkce je pouze doplňkovou funkcí rychloměru, vedle funkce pátrání po odcizených vozidlech, soud provedl důkaz vyjádřením výrobce Camea, spol. s r. o. ze dne 27.7.2018, z něhož bylo zjištěno, že zařízení Unicam na křižovatce ulic Českobratrská a Sokolská bylo vyrobeno v roce 2012, v provozu je od roku 2013. Zařízení vyrábí a udržuje v provozu společnost Camea, spol. s r. o. Zařízení Unicam obsahuje rychloměr pro dokumentování přestupku překročením maximální povolené rychlosti a podléhá certifikátu pro stanovená měřidla Unicam Speed a je podle zákona pravidelně metrologicky ověřováno. Součástí rychloměru je také rozšíření pro dokumentaci přestupků jízdy na červenou a dokumentaci průjezdu vozidel pro potřeby pátrání po kradených vozidlech.
21. Na tomto místě k žalobní námitce žalobce, který odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 15/2018-36, že v posuzované věci byl důkaz o přestupku, který měl spočívat v porušení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona, pořízen kamerovým systémem provozovaným v rozporu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii s tím, že v době spáchání údajného přestupku 23.10.2015 nebyla obecní policie, která ovšem pořídila důkaz o údajném přestupku prostřednictvím jí provozovaného kamerového systému, zákonem zmocněna k projednávání porušení § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona, krajský soud uvádí, že za situace, kdy v řízení bylo prokázáno vyjádřením výrobce zařízení Unicam umístěného na křižovatce ulic Českobratrská a Sokolská, že zařízení obsahuje také rychloměr pro dokumentování přestupku překročení maximální povolené rychlosti, tedy systém sloužil k plnění zákonného úkolu obecní policie vyplývajícího z § 86 písm. d) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění k 23.10.2015, a doplňkovou funkcí rychloměru je rozšíření pro dokumentaci přestupku jízdy na červenou, je nutno dospět k závěru, že se jedná o důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému, a tedy o důkaz procesně použitelný, jak plyne ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 15/2018-36, na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.
22. Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že nebylo prokázáno, že zařízení Unicam REDLIGHT je automatizovaným technickým prostředkem. Z fotodokumentace a z osvědčení ze dne 29.10.2012 založených ve spise neplyne, že by obrazový záznam byl pořízen strážníkem městské policie a ani to, že by daná osoba zařízení ovládala. Z osvědčení se podává, že tam uvedená strážnice městské policie byla proškolená pouze k prohlížení přestupků a zpracování přestupkových dokumentů, nikoli tedy k samotnému pořizování obrazové dokumentace, jak přiléhavě poznamenal žalovaný. Závěr, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek vyplývá i ze skutečnosti, že se jednalo o stacionární zařízení trvale umístěné v dané křižovatce, což je zjevné ze samotné fotodokumentace a plyne to i z vyjádření výrobce zařízení Camea, spol. s r.o. ze dne 27.7.2018, kterýžto důkaz byl proveden soudem. Pojem automat žádný právní předpis nedefinuje. Podstatné je pouze to, že předmětné zařízení zabudované na daném místě funguje samostatně, tedy automaticky zaznamenává a vyhodnocuje požadované údaje. Z citovaných podkladů dle názoru soudu jasně vyplývá, že zařízení pracovalo v automatizovaném režimu bez obsluhy. V posuzované věci nešlo o měření rychlosti vozidla. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že požadavek žalobce na opatření ověření přístroje je neopodstatněný.

23. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že odpovědnost za správní delikt zanikla ke dni 17.2.2017. Je nutno vyjít z toho, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Na danou věc je tedy třeba aplikovat § 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, tj. ve znění do 23.10.2015. Podle § 125e odst. 3 uvedeného zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 125e odst. 5 citovaného zákona na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že o správním deliktu se správní orgán dozvěděl 26.10.2015, kdy mu bylo doručeno oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 17.2.2016 doručením příkazu žalobci k rukám jeho zmocněnce, tj. před uplynutím doby 2 let ode dne, kdy se prvoinstanční orgán o správním deliktu dozvěděl a současně dříve, než uplynuly 4 roky od spáchání správního deliktu. Z ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., pak plyne, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
24. V daných souvislostech krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 84/2017-19 ze dne 11.6.2018. V posuzované věci k jednání zakládajícímu odpovědnost za předmětný správní delikt došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., jak výše uvedeno. Za tohoto stavu a vzhledem k citovanému ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., platí výše uvedené závěry, že neuplynuly lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt dle § 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu a že tedy v daném případě k zániku odpovědnosti za správní delikt nedošlo.
25. K námitkám ohledně zjištění skutkového stavu správními orgány krajský soud uvádí, že tyto námitky neshledává důvodnými. Jestliže žalobce měl pochybnosti o prokázání skutkového stavu, mohl své námitky uplatnit již v řízení před správním orgánem. Žalobce ovšem žádné námitky v průběhu správního řízení nevznesl a žádná zjištění správního orgánu nevyvracel ani v odvolání, které přes výzvu správního orgánu nedoplnil. V posuzované věci správní orgány posoudily provedené důkazy v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu a podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec. Obrazovým záznamem bylo správními orgány zcela jednoznačně prokázáno, že vozidlo žalobce vjelo do křižovatky v době, kdy signál s červeným světlem svítil již cca 2 sekundy. Námitka žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda řidič vozidla mohl bezpečně zastavit, je proto vzhledem ke zjištění z důkazu obrazovým záznamem nedůvodná. Skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání předmětného správního deliktu ve smyslu § 3 správního řádu. Rozhodujícím důkazem je předmětný obrazový záznam

z dokumentačního zařízení UnicomREDLIGHT. K námitce, že se správní orgán měl zabývat tím, komu patří použitý přístroj, soud uvádí, že z oznámení přestupku je zřejmé, že zařízení provozuje Městská policie Ostrava, o čemž správní orgány neměly pochybnosti. Žádné konkrétní okolnosti k tomu, že by snad vlastníkem zařízení měl být soukromý subjekt, žalobce neuvedl ani v žalobě. Z jeho strany se jedná o ničím nepodložené spekulace.

26. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neplyne, že by věc nesprávně právně posoudily. Z kontextu rozhodnutí je zřejmé, jaké právní předpisy aplikovaly. Soud žádné pochybení neshledal a ani žalobce nic konkrétního v žalobě nenamítal.
27. Krajský soud dále konstatuje, že skutková podstata podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění do 30.6.2017, o provozu na pozemních komunikacích, nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí zodpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. K naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikt byl spáchán 23.10.2015. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1.7.2017, plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci, dle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění do 30.6.2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb., a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 17.2.2017, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb., ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného byl již účinný zákon č. 250/2016 Sb., a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění v posuzované věci relevantních ustanovení zákona. Krajský soud uzavírá, že námitky žalobce ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt a námitka, že rozhodnutí, jímž byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je nezákonné, nejsou důvodné. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb. byla stanovena v souladu s § 3 odst. 3 věty druhé zákona č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (s výjimkou dvou specifikovaných částí) dne 1.7.2017, platnosti nabyl 28.6.2017.
28. Krajský soud shledává nedůvodnými i námitky žalobce ohledně tvrzených vad výroku. Skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění do 30.6.2017 nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž je činí zodpovědným za správní delikt. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá dikci ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil. Skutek je ve výroku rozhodnutí správního orgánu vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zákona žalobce porušil - § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve výroku je skutek popsán dostatečně určitě a nezaměnitelně a popsané jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 4 písm. c) v návaznosti na ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Absence dopravní nehody není znakem skutkové

podstaty předmětného správního deliktu. O porušení povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu nemohly v dané věci vzniknout pochybnosti vzhledem k jasnému vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí.

29. K namítané protiústavnosti postihu provozovatele vozidla soud uvádí, že podstatná je skutečnost, že žalobce byl provozovatelem označeného vozidla, přičemž vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní a záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek, či zda vůbec přenechá automobil k užívání jiné osobě. Souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40.
30. Pro úplnost krajský soud uvádí, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, přičemž v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť se s nimi zcela ztotožňuje.
31. Námitka žalobce, že správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají, je ve vztahu k posuzované věci irelevantní, neboť nijak nesouvisí s odpovědností žalobce za předmětný správní delikt.
32. Správní orgány se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o odpovědnosti žalobce za správní delikt, rozhodnutí jsou přezkoumatelná, soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18.10.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje